

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

www.parohiaserbanvoda.ro

VINDECAREA SLUGII SUTAȘULUI

Credința și smerenia

DUMINICA A 4-A DUPĂ RUSALII
(Vindecarea slugii sutașului)

†) SF. CUV. ATANASIE ATHONITUL;
SF. CUV. LAMPADIE

Apoi, săvârșește fapte vindecătoare care confirmă adevărul cuvintelor Sale. Dintre cele trei vindecări, cea a slugii sutașului este cea mai uimitoare. Este una dintre cele mai frumoase pagini din Evanghelia după Matei. Iisus intră în „orașul Său”, Capernaum, unde locuiește împreună cu ucenicii Săi, în „Galileea Neamurilor”, un loc al amestecurilor etnice, culturale și religioase. Un sutaș Îi iese în cale și-L roagă să vină să-i vindece sluga bolnavă de moarte.

Sutașul este un soldat de meserie, un ofițer roman, deci păgân, și îndrăznește să meargă spre Iisus pentru a-I cere ceva incredibil: vindecarea unui muribund! Știm deja de la Sfântul Apostol Luca că acesta era prieten al evreilor și că le construise o sinagogă în Capernaum. Dar totuși, ce îndrăzneală și ce credință! Acest om prefigurează „Neamurile”, Biserica.

Atitudinea Domnului este surprinzătoare. El se arată imediat de acord, fără să pună întrebări, dar amână un pic aducerea la îndeplinire („mergând, îl voi vindeca”). Și chiar acest decalaj cronologic îi va permite sutașului să-și exprime credința. Putem să tragem deja o învățătură importantă: Hristos nu este părtinitor, nu se uită la aparențe. Și totuși, după cum El Însuși spune, El n-a fost trimis decât către oile pierdute ale casei lui Israel. Dar este înduioșat de bunătatea acestui om, acest ofițer roman, față de sluga sa, pe care o consideră ca pe un fiu.

În fața acestui răspuns pozitiv al lui Hristos, sutașul prinde îndrăzneală și spune cuvinte de o înălțime uimitoare. Mai întâi: „nu sunt vrednic să intri sub acoperământul meu, dar spune numai un cuvânt și se va vindeca sluga mea”.

Iisus tocmai ce S-a pogorât din Muntele numit astăzi „al Fericitilor”, unde a rostit marea și prima sa predică (Predica de pe munte) și, de îndată, își arată puterea Sa dumnezeiască, săvârșind trei vindecări uimitoare: vindecă un leproș, apoi sluga unui sutaș și, în sfârșit, pe soacra lui Petru din Capernaum. Este interesant de remarcat că începe prin a vorbi, pentru că este Cuvântul lui Dumnezeu și pentru că a venit pe pământ să vestească Vestea cea Bună a Împărăției.

Însă ce spune pe urmă, ca o dezvoltare explicativă, este și mai uimitor: „Că și eu sunt om sub stăpânirea altora și am sub mine ostași și-i spun acestuia: du-te, și se duce, și celuilalt: vino, și vine, și slugii mele: fă aceasta, și face”

Ce vrea să spună? Eu în slujba mea poruncesc și sunt ascultat. Cu atât mai mult Tu, care ești Stăpânul făpturii, poți să poruncești oștilor îngerești și ele Te vor asculta. Stăpâne, nu Te osteni până la casa unui om nevrednic ca mine - care nu sunt un fiu al casei lui Israel - ci poruncește și sluga mea se va vindeca. Ce credință, dar și ce teologie! Câți înțelepți din Israel au avut acest nivel teologic și această înălțime a duhului?

Sfântul Ioan Gură de Aur spune că

sutașul are o credință mult mai mare decât cei care au coborât paralyticul prin acoperișul casei (Matei 2, 4). Smerit și credincios, sutașul - care la rândul-i avea și el stăpânire peste cel puțin 100 de soldați - nu se îmbată cu puterea sa omenească, putere care este una pământească. Sutașul știe mai bine decât mulți dintre contemporanii săi că doar puterea cuvântului Fiului lui Dumnezeu este de ajuns pentru a fi vindecată sluga sa. Chiar mai bine decât iudeii, sutașul știa că Iisus Hristos are puterea să învingă moartea, să dezrobească iadul. Sutașul socotea că era de prisos să-și aducă sluga la Hristos, fiindcă știa că era de ajuns numai porunca lui Hristos, ca să vindece pe cel bolnav.

Vedeți credință la un om păgân? Vedeți cât poate credința curată unită cu smerenia? Amândouă la un loc fac adevărate minuni. Credința pogoară harul asupra aceluia ce se roagă și smerenia îi deschide inima. Vedeți leacul prin care se poate vindeca lumea? Credința și smerenia. Că dacă omul a decăzut moral atât de mult, este numai din cauză că s-a

depărtat de Dumnezeu și de smerenie. Necredința în Dumnezeu și mândria au adus ființa umană în starea în care se găsește astăzi.

Vedem astăzi că acest om, păgân după credință, avea inimă de creștin după faptă. Necreștin fiind, era mai credincios ca iudeii de odinioară și ca mulți creștini din zilele noastre. De aceea Mântuitorul îl

laudă în public, zicând: „Adevăr grăiesc vouă, că nici în Israel n-am găsit atâta credință!”

Nu numai între evrei, dar nici între creștinii de astăzi nu se găsesc oameni cu mai multă credință ca acest sutaș. Credința și smerenia lui l-a mântuit și i-a vindecat sluga. ❖

Diacon Cristian Filiuță

SFINȚII MUCENICI EPICTET ȘI ASTION

Cei mai vechi martiri din țara noastră, atestați de izvoarele aghiografice, Sfinții Epictet și Astion, sunt prăznuiți pe 8 iulie. Ei au fost martirizați în anul 290, în timpul persecuției lui Dioclețian (284-305), în cetatea Halmyris, Almyra cum se numea în antichitate.

ca cei doi, preotul Epictet și ucenicul său Astion, să fie întemnițați.

Supuși diferitelor chinuri, ei rămân în chip minunat nevătămați. Aflând cele întâmplate, comandantul Latronianus poruncește ca vreme de 30 de zile să nu li se dea mâncare și apă. Sfinții însă ies biruitori și din această încercare.

Pentru că sfinții nu puteau fi sub nici un chip înduplecați, Latronianus cere să fie scoși afară din cetate și acolo să li se taie capul. Cu brațele întinse și cu privirea ridicată la cer, mucenicii rostesc o lungă rugăciune, iar poporul a răspuns „amin!”. Epictet lasă mai întâi pe Astion să i se taie capul și rugându-se, încheie cu cuvintele Mântuitorului: „În mâinile Tale încredințez duhul meu”. Epictet se așează apoi peste trupul ucenicului său și îndată i s-a tăiat și lui capul. Toți cei de față, creștini ori păgâni, se minunau de bunul învățător Epictet și de desăvârșita ascultare a ucenicului său, cu lacrimi ei aducând mulțumire lui Dumnezeu.

Actul martiric ne spune că trupurile mucenicilor erau albe ca zăpada și că cei care sufereau de vreo boală, durere sau aveau griji și se atingeau cu credință de ele sau le sărutau cu evlavie se vindecau.

La apusul soarelui, creștinii au luat trupurile martirilor, au turnat peste ele mir și alte miresme de preț și cântând psalmi și imnuri le-au înmormântat într-un loc potrivit. Spre slava lui Dumnezeu, s-au făcut la mormântul lor multe minuni. După decapitarea celor doi martiri și înmormântarea lor, Latronianus a înnebunit și și-a terminat viața în chip jalnic.

După Edictul de la Milan din anul 313, trupurile Sfinților Epictet și Astion au fost îngropate în cripta bazilicii episcopale din Halmyris. Au rămas acolo necunoscute până la data de 15 august 2001, când în urma unor cercetări arheologice de amploare și care duraseră mulți ani, moaștele celor doi sfinți au fost descoperite, aduse la suprafață și depuse în Catedrala arhiepiscopală din Constanța.

Astăzi moaștele se află în Mănăstirea Halmyris, la Constanța rămânând doar câteva părți. În București ne putem închina la moaștele acestor sfinți la biserica Eroii Revoluției, la biserica Sf. Ioan - Piață, la paraclisul Sf. Ioan Gură de Aur din clădirea A.S.E. și la biserica Sf. Ioan Evanghelistul (din Berceni), care are ca al doilea hram al bisericii pe Sf. Mucenici Epictet și Astion. ❖

Sfântul Epictet era originar din părțile Asiei Mici. Crescut de mic în frica de Dumnezeu, urmând poruncile Mântuitorului, la vârsta potrivită intră în monahism și apoi este hirotonit preot. Plin de harul lui Dumnezeu el făcea multe semne și minuni. Adeseori, prin puterea rugăciunii sale, deschidea ochii orbilor, vindeca pe leproși și pe ologi și scotea duhurile necurate din cei îndrăciți.

Sfântul Astion era nepotul senatorului roman Iulian. Întâlnindu-l pe preotul Epictet, viața sa se schimbă: se convertește la creștinism și rămâne lângă preotul Epictet, însoțindu-l când acesta pleacă spre cetatea Halmyris. Și tânărul Astion se învrednicește de darul facerii de minuni, tămăduind un îndrăcit și făcând sănătos pe un om ce căzuse de la înălțime și rămăsese aproape mort.

Curând după ce sosește în Halmyris, comandantul Latronianus află că în cetate sunt doi creștini ce-i îndeamnă în cuvântările lor pe mulți să renunțe la cinstirea zeilor. Latronianus poruncește

Sfânta Mare Muceniță Eufimia

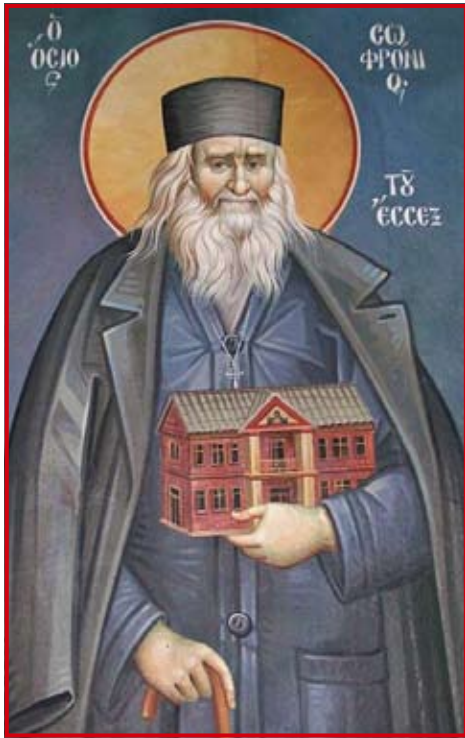
racla sa în anul 451. Atunci a avut loc Sinodul al IV-lea Ecumenic, găzduit în biserica „Sf. Mare Muceniță Eufimia” din Calcedon.

Cel mai mare sinod ecumenic din antichitate după numărul de participanți (între 520 și 630) a fost convocat pentru a lămuri ereziile privind firea și lucrarea Domnului Iisus Hristos. Învățătura Sfinților Părinți era aceea că: în Hristos sunt două firi, dumnezeiască și omenească, unite în mod neamestecat, neschimbat, neîmpărțit și nedespărțit. Dar ereticii susțineau că Domnul a avut o singură fire, cea dumnezeiască, care a absorbit-o complet pe cea omenească. Patriarhul Anatolie propune atunci ca

decizia să fie lăsată în voia Duhului Sfânt, prin mijlocirea Sfintei Eufimia. Cele două părți au scris fiecare învățătura lor pe câte un sul de hârtie, iar cele două suluri au fost puse în racla Sfintei Eufimia, pe pieptul acesteia. Racla a fost sigilată și păzită. După câteva zile de post și rugăciune, racla a fost deschisă și au aflat sulul Sfinților Părinți în mâna dreaptă a Sfintei, iar hârtia cu învățătura ereticilor la picioarele ei. De aceea, în unele icoane Sfânta este reprezentată purtând în mână un sul.

Astăzi racla cu moaștele Sfintei Eufimia se află în Catedrala Patriarhiei Ecumenice „Sfântul Gheorghe” din Istanbul. ❖

Sfânta Eufimia este prăznuită la 16 septembrie, dar și pe 11 iulie, când se face pomenirea minunii petrecută la

„Trei lucruri nu înțeleg: o credință adogmatică, un creștinism nebisericesc și un creștinism fără nevoiță. Și aceste trei: Biserica, dogma și ascetica (nevoița creștină) sunt pentru mine un tot al vieții.”

„Nimeni pe acest pământ nu poate fugi de suferințe; și, deși suferințele trimise de Domnul nu sunt mari, oamenii și le închipuie mai presus de puterile lor și sunt zdrobiți de ele. Aceasta se întâmplă din pricină că nu-și smeresc sufletul și nu se încredințează voii lui Dumnezeu.

Însă, Domnul însuși îi călăuzește cu harul Său pe cei ce se predau voii lui Dumnezeu și duc toate cu tărie, pentru Dumnezeu pe Care atâta l-au iubit și împreună cu Care pururea se proslăvesc. Cu neputință este a scăpa de necaz pe lumea aceasta, însă cel ce se predă voii lui Dumnezeu duce cu ușurință necazul, văzându-l; ci, punându-și în Domnul credință, așa trece necazul său.”

Arhimandritul Sofronie Saharov

Despre Arhimandritul Sofronie Saharov Patriarhia Ecumenică anunță în data de 27 noiembrie 2019 începerea cercetării vieții acestuia în vederea canonizării. Arhimandritul Sofronie Saharov, cunoscut și ca Starețul Sofronie de la Essex, a fost ucenicul și biograful Sfântului Siluan Athonitul și întemeietorul Mănăstirii Sfântul Ioan Botezătorul din Essex, Anglia.

Există ființe care, încă de la naștere, sunt mistuite de setea de absolut. Aceasta este o taină a persoanei umane și a preștiinței lui Dumnezeu. Serghei Simeonovici Saharov, născut la Moscova, pe 30 septembrie 1896, într-o familie ortodoxă numeroasă, părintele Sofronie este, cu siguranță, una dintre acestea. Încă din fragedă vârstă a fost tulburat de marile întrebări metafizice. De mic copil, Serghei se ruga zilnic, aproape o oră fără să se oprească.

Având un deosebit talent artistic, Serghei a studiat la Academia de Arte între 1915 și 1917, iar apoi la Școala moscovită de Pictură, Sculptură și Arhitectură între 1920 și 1921. În această perioadă, a studiilor de la Moscova, Serghei vede concentrarea Creștinismului pe dragostea personală ca fiind ceva inevitabil mărginit; cade din Ortodoxia tinereții sale și se afundă în mistica religiilor indiene, bazată pe Absolutul impersonal.

Foarte curând avea să conștientizeze caracterul tragic al existenței umane, prin intermediul marii literaturi ruse și de asemenea, prin intermediul istoriei care îmbrăca formele absurde ale Războiului și ale eshatologiei sângeroase a Revoluției din

Octombrie. Deși ofițer în trupele de geniu, Serghei nu a mers pe front. Avea să fie închis însă, de două ori, de poliția bolșevică la închisoarea moscovită Liubianka.

În 1921, Serghei părăsește Rusia, în parte pentru a-și urma cariera artistică în Europa Apuseană. După ce, inițial, merge în Italia, se duce la Berlin și, în cele din urmă, se stabilește la Paris, în 1922. Aici, expozițiile sale de artă atrag atenția presei franceze.

Apoi, într-o zi, Cel pe Care Serghei Îl părăsise, se arată lui. Experiență tulburătoare căreia un text din Scriptură îi va revela adevăratul sens: „Eu sunt Cel ce sunt” (Ieșire 3, 14). Cum oare, Dumnezeu Cel fără de început, Creator și Stăpân al întregului univers, să spună „Eu sunt”? Această întorsătură în istoria umanității, această revelație făcută lui Moise de către Ființa Absolută ca „persoană”, ca „ipostas” este pentru părintele Sofronie un adevărat drum al Damascului. Dându-și seama că porunca lui Hristos de a-L iubi deplin pe Dumnezeu nu era psihologică ci ontologică, fiind singura cale de a te apropia de Dumnezeu, și de nevoia dragostei de a fi personală, Serghei se întoarce la Creștinism în Sâmbăta Mare. Experiență Lumina Nezidită (cu o putere nemaiîntâlnită până la sfârșitul vieții sale) și se distanțează de arta sa.

În 1924 va începe cursurile la Institutul Teologic Ortodox Sf. Serghe din Paris. Un an mai târziu, nemulțumit de studiul formal al teologiei, Serghei părăsește Institutul și Parisul pentru Muntele Athos.

Muntele Athos și ucenicia pe lângă Sfântul Siluan Athonitul

În 1925, Serghei pleacă la Muntele

Athos. Devine călugăr la mănăstirea rusească Sfântul Panteleimon, primind numele de Sofronie. Pentru el, monahismul este, după expresia Sfântului Teodor Studitul (759-826) pe care îi plăcea să-l citeze, „al treilea har”. Este viața cerească pe pământ, inima spirituală a Bisericii.

Foarte repede primește darul rugăciunii neîncetate, „dar de la Dumnezeu legat de un alt dar: pocăința”. Transfigurat prin rugăciune, el însuși devine rugăciune, stâlp de comuniune între cer și pământ. La Sfântul Munte, părintele Sofronie face, în același timp, experiența pierderii harului. Marcat de „legea păcatului”, omul nu poate să „păstreze întru totul harul iubirii lui Dumnezeu”. Pentru a regăsi harul, cu alte cuvinte a transfigura ființa noastră dezbrăcând-o de patimi, este necesară o asceză. O luptă interioară. Un proces de „chenoză totală” prin care se exprimă dorința noastră de a-L urma pe Hristos, de a ne asemăna Lui mai mult.

În anul 1930, părintele Sofronie este hirotonit diacon de către Sfântul Nicolae Velimirovici. Devine ucenic al Sfântului Siluan Athonitul, care a avut cea mai mare înrăurire asupra Părintelui Sofronie.

Starețul Siluan a adormit întru Domnul la 24 septembrie 1938. În primăvara

următoare, părintele Sofronie merge să trăiască pustnicește într-o chilie din Karoulia, în inima „pustiei” athonite. Aici își pune la încercare iubirea sa față de Părintele ceresc și aprofundează realitatea dumnezeiască dar, în același timp, merge până la capătul pocăinței și al chenozei sale. Acolo, în singurătate, cunoaște momente de rugăciune curată.

În anul 1941, părintele Sofronie este hirotonit preot. Un an mai târziu, este numit duhovnic. Va fi, din acel moment, părinte duhovnicesc pe lângă mai multe mănăstiri. Este începutul unei paternități duhovnicești care nu va înceta să se extindă nici după venirea sa în Europa.

Spre sfârșitul lui 1943, urmând chemării mai vechi a călugărilor mănăstirii Sfântul Pavel, părintele Sofronie va părăsi Karoulia pentru pustia de la Sfânta Treime, lângă Noul Schit. Condițiile de viață de aici sunt foarte aspre, întrucât grotă, izolată și prevăzută cu o capelă mică, era prada unor importante infiltrații de apă. Sănătatea părintelui Sofronie are de suferit din această cauză și, la capătul a doi ani, va trebui să renunțe. Se așează o vreme la schitul Sfântul Andrei, care aparținea mănăstirii Vatoped. Acum începe să simtă nevoia interioară de a face cunoscută lumii experiența duhovnicească a starețului Siluan.

La Paris, din nou

Din prerie cerească, ajunge la Paris. Aparent pentru a avea grijă de sănătatea sa șubrezită. Dar cu siguranță multe altele sunt motivele pentru care Dumnezeu îl scoate din Muntele Athos: pentru a publica scrierile Sfântului Siluan, pentru a-și continua studiile teologice și poate și din pricina greutăților avute în Athos ca ne-grec după al Doilea Război Mondial. Părintele Sofronie se mută la Paris. Iar cel care îl ajută pentru a primi pașaport este Dimitrie Balfour, catolicul pe care îl cunoscuse în Sfântul Munte Athos și care, după vizita în Sfântul Munte, trecuse la ortodoxie. Cu acesta, părintele Sofronie purtase o lungă corespondență duhovnicească pentru a-l întări și lumina. Aceste scrisori au apărut într-o carte cu numele „Nevoiața cunoașterii lui Dumnezeu”.

Reia, pentru un timp, cursurile Facultății Sfântul Serghie. Starețul Sofronie se stabilește la Casa Rusească, un azil de bătrâni din St. Genevieve-des-Bois, ajutându-l pe preotul de acolo și fiind duhovnic. Suferă o operație majoră de ulcer la stomac.

Starețul Sofronie va publica două ediții ale unei cărți în care este prezentată viața Starețului Siluan. În ea, Starețul Sofronie trasează principiile teologiei Sfântului Siluan și explică multe concepte fundamentale (rugăciunea pentru lumea întreagă, părăsirea de Dumnezeu și ideea legăturii existente între toți oamenii).

Tradusă apoi în nenumărate limbi, opera „Sfântul Siluan, monah al Muntelui Athos”

a devenit clasică în literatura ascetică ortodoxă. Pentru părintele Emilianos, egumenul mănăstirii Sfântul Petru (de la Muntele Athos), ea este chiar „o nouă filocalie”. Intuiția părintelui Sofronie și mărturisirea sa își vor aduce roadele. În 1987, Starețul Siluan va fi canonizat de Patriarhia Ecumenică.

Mănăstirea ortodoxă din Essex

În 1959, după ce a căutat zadarnic în Franța un loc mai favorabil unde să întemeieze o formă de viață comunitară, părintele Sofronie pleacă în Anglia cu o mână de ucenici. Împreună se instalează la Tolleshunt Knights (Essex), într-o veche casă parohială dezafectată. Astfel ia naștere mănăstirea Sfântul Ioan Botezătorul.

Până mai ieri cenobit, apoi pustnic, iar acum stareț în inima lumii: traiectoria părintelui Sofronie este exemplară. În Marea Britanie, tot efortul său s-a concentrat în construirea unei „familii spirituale” unită în iubirea și căutarea „unicului necesar”. Asceza nu este un scop în sine, ci un mijloc pentru a ne elibera de păcat, a ne curăți inima, a primi harul, a conforma voința noastră cu cea a lui Dumnezeu, „a dobândi dragostea care ne-a fost poruncită de Hristos”.

Fundamentul spiritual al mănăstirii Sfântul Ioan Botezătorul va fi, desigur, învățătura Sfântului Siluan. Nu căutări ale unor stări mistice deosebite, ale unor contemplații sublime, ci o viață simplă, euharistică, evanghelică. Urmând lui Hristos, „oriunde va merge El” (Ap. 14, 4). Dacă scopul este clar - dobândirea mântuirii personale, îndumnezeirea - nici mijlocul de realizare a acesteia nu este mai puțin important: a face din poruncile lui Hristos

legea unică și neschimbată a vieții noastre.

Adormirea Starețului Sofronie

Mănăstirea Sfântul Ioan Botezătorul a fost înștiințată că singura posibilitate de a îngropa persoane pe pământurile ei era de a construi o criptă subterană. Așa că au început lucrările la aceasta. Starețul Sofronie a spus atunci că nu va muri până ce mormântul nu va fi gata. Când constructorii l-au informat că data preconizată de încheiere a lucrărilor este 12 Iulie, Starețul Sofronie a zis: „sunt gata”. În data de 11 iulie 1993 Starețul Sofronie a murit, iar pe 14 iulie Starețul a fost înmormântat, eveniment la care au luat parte călugări din întreaga lume. Când Starețul Sofronie a murit, în mănăstire erau 25 de monahi, număr care a rămas neschimbat de atunci.

Opera Starețului Sofronie

Starețul Sofronie nu a scris multe cărți, dar cu siguranță cu mare greutate în lumea teologică. În primul rând a trebuit să-l facă cunoscut pe starețul său, Sfântul Siluan. Apoi, Dumnezeu a pus în mintea sa și alte lucrări minunate care trebuiau să transmită semenilor noștri puterea credinței, iubirea și tainele Sfintei Treimi. Scrierile sale au fost traduse și publicate și în România.

Iar dintre cei care l-au făcut cunoscut pe Starețul Sofronie în țara noastră se numără și ucenicul său, părintele Rafail Noica: «Treizeci de ani am fost lângă părintele Sofronie, treizeci de ani în care îl auzeam vorbind sau citeam din scrierile lui și așa fi dorit ca lumea întreagă să audă cuvintele acelea. Dar bineînțeles că, născut pe pământurile acestea și în neamul acesta românesc, mai întâi de toate mă gândeam: „O, de s-ar auzi în România cuvintele astea!”»

Dintre cărțile apărute la noi menționăm: Mistica vederii lui Dumnezeu; Din viață și din duh; Fericirea de a cunoaște calea; Cuviosul Siluan Athonitul - Între iadul deznădejdiei și iadul smereniei; Viața și învățătura starețului Siluan Athonitul; Rugăciunea - experiența vieții veșnice; Nașterea întru Împărăția cea neclătită; Vom vedea pe Dumnezeu precum este; Nevoiața cunoașterii lui Dumnezeu - Scrisori de la Athos (către D. Balfour).

Dintre acestea, cea mai ușor de citit și mai plină de învățăminte pentru toți credincioșii este „Viața și învățătura starețului Siluan Athonitul”. Vă invit să o parcurgeți în liniște și punându-vă pe tot parcursul ei întrebări și veți descoperi noi înțelesuri ale învățăturilor evanghelice. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 5-12 IULIE 2020

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 5.07	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 4-a după Rusalii (Vindecarea slugii sutașului) - Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 8.07	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfântul Maslu
Vineri 10.07	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie, Acatist
Sâmbătă 11.07	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 12.07	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 5-a după Rusalii (Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei) Utrenia, Sfânta Liturghie